

Diari de les idees 42 - Special issue Joe Biden first 100 days

The first hundred days of the Biden Administration are the focus of the analysis in this new edition of *Diari de les idees*. We take an in-depth look at an initial assessment of the paradigm shift that Biden has brought about with respect to Trump. To begin with, the new president has deployed an agenda with a markedly unconventional tone with respect to the previous mandate and which has been accentuated with a reformist policy of a social democratic nature that has surprised almost everyone. A recent example is the proposal to lift patent protections for COVID-19 vaccines in order to speed up production and distribution worldwide. The EU would do well with the policies that have prevailed so far to take note of the ambition of the new US presidency to tackle with such determination the enormous problems that are accumulating and especially with regard to new fiscal policies.

The first assessments of Biden's presidency highlight the former senator's new political direction, after a long centrist career of almost four decades of activity, which is now oriented towards more progressive, if not clearly social-democratic, positions. Thus, John H. Harris comments in the journal *Politico* that Biden's first policy speech has been one of the most ideologically ambitious of any Democratic president. The policies he has been announcing since January represent a Copernican shift from previous conservative dynamics. Indeed, after having taken numerous measures that have broken with Donald

Trump's policies and strategies, Biden believes that the time has come for a profound self-criticism of the functioning and actions of the US government and to adopt ambitious measures that will enhance the talent and creativity of American society and enable it to face today's many challenges.

Michael Hirsh says in *Foreign Policy* that not since Franklin D. Roosevelt has an American president had a political action with as much impact as Biden in his first 100 days. In the midst of a pandemic catastrophically managed by the previous administration and numerous social and economic setbacks, the new White House has sought to provide a forceful response to the country's urgent challenges. Apart from signing nearly 50 executive orders, most of them reversing Trump's legacy, its management has been marked by a successful campaign of mass vaccination of the population and the approval of three packages of measures (Rescue Plan, Jobs Plan and Families Plan, which we will talk about in detail later) totalling nearly 6 trillion dollars to boost the US economy and alleviate the effects of the pandemic.

Also *The Conversation* and *The New Statesman* devote a series of articles to the first 100 days and analyse Biden's appearance before the House of Representatives and the Senate, jointly chaired by two women, Vice President Kamala Harris and Speaker Nancy Pelosi. Highlights include the passage of the American Rescue Plan, the re-entry of the United States into the Paris Agreement on climate change, and the repeal of some of Trump's border control measures. Despite the many laudatory comparisons with policies undertaken in the 1930s, they underline that, in the case of Franklin D. Roosevelt, he was able to count on large majorities in Congress to pass his bills into law, while Biden now finds himself in a context where politics is more polarised than ever and can only count on the support of the Democratic Party. Indeed, short Democratic majorities in the House and Senate, and the filibuster used to block almost any major legislation, may be a major obstacle, especially depending on the outcome of the mid-term elections in 2022.

In the area of economic policies, the effects of the 2008 financial crisis and the steady rise in inequalities urgently called for radical change. The old economic recipes and regressive fiscal policies that had used their predecessors had proved ineffective and obsolete in bringing the country together. The *trickle down economics has never worked* that he pronounced and tweeted is the paradigm and the bet now is to grow the economy from below, strengthening the working and middle classes. Candidate Joe Biden had promised American workers to rebuild a fairer America, aware of the importance of the recovery of the middle and working classes hard hit by the crises and four decades of neoliberal policies.

Yago Álvarez argues about Biden's proposals about new fiscal policies in *El salto diario* that the new president is breaking the inertia of the last decades of tax dumping and the constant decrease in the contribution of companies to public finances and it is surprising that this change has come from the United States. Especially after seeing how Trump reduced the US corporate tax rate from 35% to 21%. In this sense, Biden has revealed that a study conducted by the Institute on Taxation and Economic Policy shows that 55 US multinationals, including Nike and FedEx, did not pay a single dollar in federal income

taxes in 2020. Had they paid 21% of their profits, the 55 companies would have contributed a total of \$8.5 billion. Instead, under Trump's policies, they received \$3.5 billion in tax breaks. But now instead, Janet L. Yellen, US Treasury Secretary in the new Biden era, has just announced that the US will raise the corporate tax rate from 21% to 28% and will work with G20 countries to agree on a global minimum corporate tax rate that can halt this raise to the bottom race to the bottom. Ultimately, it is about ensuring that governments have stable tax systems that raise enough revenue to invest in essential public goods and respond to crises, and that all citizens share equally in the burden of financing the public purse.

For her part, Erika York point out in *Tax Foundation* that in his first 100 days as President, Joe Biden has proposed more than a dozen significant changes to the US tax code that will raise more than \$3 trillion in revenue and increase incentives to invest, save and work in the United States. After enacting the Bailout Plan, Biden has made two other proposals involving multi-trillion dollar spending - the \$2.65 trillion Jobs Plan and the \$1.8 trillion Families Plan - that will be funded in part by tax increases on businesses, higher-income households and corporations. Biden's proposed Jobs Plan would finance infrastructure investments and increased spending in other priority sectors by increasing the tax burden on domestic and foreign corporate profits, which would mean raising the intangible global low-taxed income tax to 21 per cent, applying a 15 per cent minimum tax on corporate book income, which would apply to the financial profits of companies with income over \$100 million, providing a tax credit for certain offshoring activities, eliminating certain deductions and credits for the fossil fuel industry, and extending and restructuring certain tax credits for green energy production.

In this regard, Nathaniel Rakich points out in *FiveThirtyEight* the broad public support for the \$1.9 trillion plan to stimulate the economy after the coronavirus. He also warns that the other two packages (\$2 trillion to boost infrastructure and \$1.8 trillion for childcare and preschool, among others) generate a diversity of opinion. The infrastructure plan aims to bring the US economy to a higher level than before the crisis and should help create jobs, generate more income in the most classic Keynesian line while also strengthening the economy to contain the Chinese onslaught. He stresses that the plan must be financed precisely by raising corporate taxes in order to make everyone's contributions to the common good fairer. In order to generate broader support, Biden intends to finance these three packages through the popular measures discussed above, by raising the corporate tax rate from 21% to 28% and increasing taxes on large fortunes. At the same time, this method of financing should make it possible to significantly reduce tax evasion and reorient the US economy in a context where the dynamics of globalisation are changing. Indeed, as Lluís Bassets notes in *El País*, We are in a context of absolute novelties on the emerging geopolitical map for which the old recipes are of no use. Building a new system of relations with authoritarian powers, especially China and Russia, in which democracies are not held hostage to global economic interests, will require a little more time, a lot of intelligence and trial and error, i.e., failures and successes.

We are therefore experiencing a radical change of course for the United States, but also for the world economy. The new president's strategy is to rebuild the economy, but in a global

context that is very different from before the pandemic, as David Ignatius points out in an article published in *The Washington Post*, where he discusses the ambitious, nearly \$2 trillion package to change the American social contract. To achieve this turnaround, which, if successful, would mean an unprecedented change in American politics, Biden has focused all efforts on the centrepiece of his agenda: the green economy. Achieving the goals of job creation that the transformation of the sustainability industry poses. To achieve this he needs two variables to be met: on the one hand, an injection of capital into the sector that maintains US global leadership and on the other, a strong investment in human capital.

One of the important issues around which Joe Biden's new course of action revolves is the fight against climate change. As Biden himself had promised, from day one his administration has shown its willingness to act immediately and ambitiously, articulating its environmental policy around nine key elements: 1) taking executive action not just to reverse all the damage caused by Trump, but going further and faster in the fight against climate change; 2) working with Congress to enact legislation this very year that, by the end of the term, will have laid the groundwork for an irreversible path to achieve zero emissions by 2050 at the latest; 3) mobilising every state in the world to take urgent action; 4) a historic investment in net energy and innovation of more than \$400. 400 billion over ten years; 5) accelerating the deployment of clean technology throughout the US economy; 6) making environmental justice a priority for all federal agencies; 7) holding polluting companies and industries accountable and making them pay; 8) creating 10 million middle-class, well-paying jobs in the fight against the climate emergency; and 9) fulfilling the obligation to communities and workers who have risked their lives to produce fossil fuels. From this statement of intent, Heather Hansman proceeds to a review of Biden's early actions in this area, noting that the US has initially rejoined the Paris Climate Agreement, the Keystone XL pipeline has been cancelled, and the new administration's commitment to environmental justice has been solidified. Subsequently, the new president has been reversing a series of Trump-era orders that his team has deemed incompatible with science and public health, including those that cleared the way for accelerated drilling on federal lands. Biden has also created a climate task force within the Interior Department that will, among other things, incorporate the social cost of carbon into the department's work. One of the initiatives that is getting off the ground and will have a huge impact on citizens' daily lives is the President's commitment to reduce US household gas emissions to 50% below 2005 levels by 2030. Ultimately, these actions are incorporated, in part, into the \$2.65 trillion infrastructure plan, which includes funding for electric vehicles, a revamped electricity grid, climate research, and so on.

Piper McDaniel highlights the executive order that prioritises protecting the environment, air and water, reducing chemical and pesticide use, holding polluters accountable, reducing greenhouse gases, and combating climate change; the executive order that underscores the importance of giving executive departments and agencies flexibility to use robust regulatory action to address national priorities, as this order rolls back Trump-era policies that limit regulations; and the executive order that recommends that the federal government follow science-based criteria, requires reviewing and reforming existing policies to ensure they are evidence-based, and discourages inappropriate political interference with existing policies to ensure they are evidence-based and discourages

inappropriate political interference; the development of an executive memorandum recommending the federal government follow science-based criteria, requiring review and reform of existing policies to ensure they are evidence-based and discourage inappropriate political interference with scientific research and conclusions; the creation of a presidential advisory council on science, technology and innovation charged with informing public policy related to the economy, worker empowerment, education, energy, the environment, public health, national and homeland security, racial equity and other issues; the executive order positioning the climate crisis at the centre of foreign and domestic policy and national security, with the goal of moving the US to zero carbon emissions; the executive order mandating a review of the impacts of climate change on migration, national security and international policy; the creation of a climate innovation task force to strengthen US progress on green energy and other climate initiatives. It also earmarked \$100 million for innovative research and development to improve climate resilience; and the signing of the American Rescue Plan Act, a pandemic relief bill that includes funding for water system upgrades, financial support for local regulators and public infrastructure.

Finally, Zack Colman draws in *Politico* a series of general notes on the Biden administration's energy and climate goal from an economic and geopolitical perspective. This new policy phase aims to introduce legislation that will turn the government into a true emissions reduction machine, while generating new commitments with other major economies such as Canada, Japan and South Korea. While it has no shortage of competitors, the question now is who will lead the change and who will achieve hegemony. For its part, *The Economist* argues that there remains, however, some scepticism about the implementation of the envisaged plans due to the political division in the country that makes it difficult for the US Senate to pass any legislation. Moreover, history does not speak in the United States' favour as its credibility has already been damaged on several occasions. Nevertheless, by adopting these measures, the United States is openly declaring its intentions to lead the renewable energy revolution, a competition so far led by China through its planned phase-out of coal use in the coming years. In short, this is a new challenge to certify that the United States is not prepared to lose its world hegemony.

On domestic politics, Susan B. Glasser points out in *The New Yorker* that after months of dystopia and darkness, it seems that Biden's initiatives during his first 100 days in office have generated new hope in the country. Jobs, the climate crisis, the fight against racism, arms control, equal access to education and health, gender equality, etc., are some of the aspects that Biden has placed as central axes of action and which could become a tool for profound social and economic transformation. To achieve this, however, the attitude of the Republicans - who are sceptical of the dynamics generated by Biden - will be fundamental. In addition, John Lawrence warns in *The New York Times* of the dangers of playing the bipartisanship card at any cost. The former chief of staff to House Speaker Nancy Pelosi believes that while it is good to try to find common ground, insisting on bipartisanship, given the great political divide on economic recovery, tax reform, climate change and healthcare, can only lead to gridlock or the implementation of watered-down and ineffective policies. Finally, in a more balanced assessment, Emily Tamkin argues in *The New Statesman* that the US president has exceeded some expectations, but that he has also

fallen short on issues ranging from student debt to the climate crisis. While Biden may end up being a better president than expected, especially domestically, many progressives argue that he still has a lot to prove.

Finally, in terms of foreign policy and in the face of the paradigm shift brought about by the policies implemented by Joe Biden, *Foreign Policy* devotes an extensive dossier to a first assessment of the new administration. President Joe Biden's foreign policy motto is "America is back" and he wastes no time. Biden and his new team are aware that the demands of global politics require them to restore trust with old allies - such as the European Union - damaged during the Trump years and to attract new partners seeking the protection of a new American leadership, particularly the countries of the Asia-Pacific region.

In this context, the main challenge is an increasingly self-confident, economically aggressive and technologically sophisticated China that challenges the old US political and economic hegemony. *The Financial Times* warns that what Biden's team has been trying to do is to establish a new normal in the relationship between the two countries. A relationship that requires Beijing's leaders to understand that there will be new frictions and that Chinese pressure on the US or its allies and partners will not cause the United States to slow its new multilateralist momentum. The political dynamics in both countries also suggest that it may be some time before Washington and Beijing reach a détente. A timetable that runs through the mid-term elections in November 2022, and also around that time, Xi Jinping will have to manage the Communist Party Congress in order to secure re-election for another five years. Until these two political events take place, there may not be much room for compromise between the two countries.

Finally, other scenarios that will determine the direction of the new US foreign policy are the Middle East and Latin America. In *The New York Times*, Lee Wolowsky states that after the decision to withdraw all troops deployed to Afghanistan, President Joe Biden has the opportunity to make amends for one of Barack Obama's greatest failures. This opportunity is none other than the disappearance of the Guantánamo prison centre, a centre that has a very high cost not only on an economic level, but also with respect to the international reputation of the USA. In this sense, the Biden administration has taken the first step towards dismantling the centre by negotiating the release of 6 prisoners, while those who cannot be transferred out of US custody for different reasons are expected to be transferred to the federal prison system.

As Daniel R. Depetris points out in *Newsweek*, the Middle East is a region that has been a real headache for the last three US presidents at a cost of more than \$6 trillion and tens of thousands of victims, mainly civilians in conflicts such as those in Syria and Yemen. The first 100 days in office seem to indicate that Biden is taking steps to gradually shift his geostrategic priorities and focus his attention on the Asia-Pacific region. Thus, within weeks of taking office Biden announced that the US would stop providing military support to Saudi Arabia in the Yemen war, as continuing to equip Riyadh with air-to-ground munitions, logistical support and diplomatic cover was a losing proposition for the US. Biden's most significant decision, however, is the withdrawal of US troops from Afghanistan, which has

long been considered a priority by most US foreign policy experts after more than 20 years on the ground. With regard to the Middle East, however, the Biden administration's moves so far are still uncertain. US troops remain trapped in Syria and Iraq, initially on a mission to fight ISIS remnants, but in reality to protect Syria's scarce oil fields from being accessed by the Syrian government. In *Politico*, Nahal Toosi underlines another major unresolved issue: the conflict with Iran. While Biden administration negotiators are looking for ways to rejoin the nuclear deal with Tehran, the issue of sanctions imposed by Donald Trump is proving to be a major stumbling block. If, on the one hand, Iranian officials argue that all Trump-era sanctions should be lifted, US negotiators argue that some cannot be removed because they relate to issues unrelated to Iran's nuclear programme, such as human rights or the rule of law. Finally, with regard to Latin America, Moisés Naím warns in the magazine *Slate* of the dangers for the United States and the multilateral system of perpetuating the neglect with which Washington has treated its southern neighbours for decades, since ignoring Latin American crises can now have serious consequences. Indeed, Washington has abandoned Latin America during the pandemic to the extent that even its traditional allies have been forced to negotiate Russian and Chinese vaccines. In the face of this situation, the Biden administration has so far limited itself to warning its regional allies that adopting Huawei technology as an adjunct to 5G network development is unacceptable. Meanwhile, China is distributing millions of vaccines in the region...

Overall assessment

Foreign Policy The Biden 100-Day Progress Report

La revista *Foreign Policy* dedica un dossier especial als 100 primers dies de l'administració Biden i ha demanat a 25 experts d'analitzar l'agenda de política exterior de Biden, des de la restauració d'aliances fins a la competició amb la Xina en la lluita contra el canvi climàtic. El lema de la política exterior del president Joe Biden és "Amèrica ha tornat". I no perd temps: potser en l'inici més actiu d'una nova administració des de la de Ronald Reagan, Biden i el seu nou equip de seguretat nacional han avançat ràpidament per revocar les prohibicions d'immigració de l'administració Trump i prometre diners en efectiu per vacunar els més pobres del món. És més, han fet tot això enmig del que encara és una pandèmia devastadora i després de la primera transició presidencial violenta de la història dels Estats Units. D'altra banda, el sentiment d'alleujament és especialment fort entre els aliats d'Àsia i Europa, els ciutadans dels quals van veure la insurrecció del 6 de gener a la capital de la democràcia més important del món amb una barreja d'horror i fascinació. Les exigències de la política global demanen poder confiar en els vells aliats i atreure nous socis que busquen de nou el lideratge de Washington. Una Xina cada vegada més segura, agressiva i sofisticada tecnològicament desafia l'ordre mundial dominat per Occident en un nombre creixent de fronts. A tot el món democràtic, els populistes continuen mobilitzant-se i els Estats Units els van donar un model per desafiar els resultats electorals que no els agraden. Val a dir que també hi ha escepticisme, ja que alguns governs estaven molt contents amb les polítiques de l'equip Trump, com ara els d'Israel i el món àrab, que van aconseguir acords històrics de pau, signats pels Estats Units, a l'Orient Mitjà. A Àsia, el to

de fermesa de Trump amb la Xina va tenir molt de seguiment. Un nou context doncs on la competició entre els Estats Units i la Xina ha emergit com a element central de la política dels Estats Units, amb un nou èmfasi en el canvi climàtic, els drets humans i l'ús del comerç per crear llocs de treball.

The Conversation Measuring a president's first 100 days goes back to the New Deal

En aquest article de balanç dels primers 100 dies de presidència de Joe Biden es destaca que el president nord-americà ja ha assolit una fita legislativa important mitjançant l'aprovació de la Llei del Pla de Rescat Americà. També se subratlla que ha utilitzat els seus poders com a president per agilitzar la distribució de la vacuna contra la COVID-19, reincorporar-se a l'Acord de París sobre el canvi climàtic i revocar algunes de les mesures de control de fronteres de Trump així com el permís per a l'oleoducte Keystone XL. Biden també ha presentat un ampli pla d'infraestructures, noves polítiques sobre el canvi climàtic, reformes de la immigració i de la justícia penal i la policia, entre altres promeses de campanya que vol complir. L'article, però, alerta que mentre a la dècada de 1930 Roosevelt va poder comptar amb àmplies majories demòcrates al Congrés per convertir en llei moltes de les idees proposades pel president, Biden no pot comptar ara mateix amb el mateix suport. En efecte, les curtes majories demòcrates a la Cambra de Representants i al Senat, i el filibusterisme del Senat que ara s'utilitza per aturar gairebé qualsevol legislació important, han impedit que Biden pugui igualar el nivell d'èxits de FDR durant els seus primers 100 dies. Si Biden vol aconseguir-ho probablement caldrà negociar acords amb almenys 10 senadors republicans.

Maxime Bourdeau Discours de Joe Biden: 100 jours de virages à gauche inattendus

El mandat del nou president del Estats Units està sorprenent d'una manera positiva a la gran majoria de l'opinió pública. D'entrada, Biden no era el candidat més valorat per la majoria de l'electorat americà, s'enfrontava en un procés de primàries complicat a representants que actualment mouen masses: dones, activistes LGTBI, polítics de diverses races, representants de l'ala progressista, etc. Des de la seva presa de possessió, la percepció del President i de la seva administració ha canviat radicalment. S'esperava un Biden molt més conservador i moderat, i ha estat tot el contrari. El president s'ha reafirmat en alguns punts controvertits en la política americana: el control de les armes, l'homofòbia, el racisme, el feminisme... i per consegüent l'ala esquerra del Partit demòcrata està gratament sorpresa de la evolució dels 100 primers dies de mandat del nou president. Així, icones progressistes com Alexandria Ocasio Cortez s'ha mostrat molt impressionada per com han transcorregut aquests primers tres mesos i afirma que l'administració Biden és molt més progressista del que s'havia imaginat en un principi.

Nicu Calcea Prolific yet quiet: Joe Biden's first 100 days in numbers

Cent dies després del nomenament de Joe Biden com a president dels Estats Units, múltiples han estat els canvis i transformacions en la direcció política del país en comparació a les dinàmiques "trumpistes" anteriors. En aquest article de *NewStatesman*, Nicu Calcea realitza un resum general i comparatiu de les mesures del nou govern de Biden i apunta quins són els reptes que augura la seva candidatura. Si bé sabem que l'entrada de Joe Biden a la presidència va estar marcada per la davallada econòmica derivada de la COVID-19 així com de moments de tensió, enfrontament i violència tals com l'«Assalt al Capitoli», el nou president no va dubtar en desfer gran part dels esforços de l'administració anterior. Segons Calcea, si bé Biden ha tingut menys impacte mediàtic que el seu predecessor, ha estat el president que més directives executives ha realitzat d'entre tots els dirigents nord americans. A més, segueix l'autor, les dades evidencien que el seu rendiment és, sens dubte, millor que el de Trump; ha obtingut una aprovació positiva del 54% -respecte a la inferior al 50% del seu predecessor- que s'ha mantingut sense canvis importants des de la seva presa de possessió. Tanmateix, el mandat de Biden troba alguns peròs. Per una banda, el president encara està molt lluny d'arribar al nivell d'aprovació que altres presidents han assolit. A més, tot i la seva benvinguda, les dades mostren una profunda polarització i divisió al país que presenta un veritable repte. Paral·lelament, la manca de suport per part del Partit Republicà denota falta d'estabilitat i d'unió en la seva candidatura. Per això, diu Calcea, el present repte rau en incorporar els republicans.

The Conversation Les cent jours de Joe Biden : un premier bilan

Amb motiu dels primers dies de mandat del nou president dels Estats Units, el diari *The Conversation* fa una anàlisi de les accions que ha pres l'administració Biden. D'entrada, el nou president s'allunya de la imatge que l'ex president Trump en va donar. Biden té un currículum marcat per la disciplina, ha ocupat llocs de gran prestigi en l'administració americana sense ser el centre d'atenció. Es caracteritza per implicar-se d'una manera fervorosa en la seva feina. Està fent front a les dues crisis actives actualment, la sanitària i l'econòmica, implementant polítiques públiques que han tingut un efecte positiu. En l'àmbit sanitari, el ritme de les vacunacions ha augmentat considerablement per poder combatre i controlar la pandèmia. En el terreny econòmic, Biden també se n'està sortint amb èxit: l'atur ha baixat un 6% i s'han creat més llocs de treball respecte del mandat de l'anterior president. També s'han produït canvis en l'administració: els equips de Biden es caracteritzen per la paritat entre els dos sexes, una gran diversitat racial, s'ha obert les portes a persones transgènere, etc. Finalment, l'article també destaca que el president controla perfectament les noves xarxes socials i que el seu equip de comunicació està molt preparat.

Financial Times The first 100 days: just how radical is Joe Biden?

Després dels últims cent dies de mandat de Joe Biden als Estats Units, Edward Luce llança una pregunta: com de radical s'ha presentat la seva presidència? En el present article del *Financial Times*, el periodista elabora una anàlisi sobre les accions que Biden ha proposat pels Estats Units i assenyala els reptes que es presenten al seu mandat. L'arribada de Joe Biden al govern ha estat vista per la majoria de gent com una entrada sorprenentment radical. Segons Luce, és francament difícil trobar un gir presidencial tan abrupte com el de Trump a Biden. Tanmateix, diu l'autor, en alguns aspectes es pot comprovar que aquesta transició no ha estat tan radical com sembla. Per una banda, aspectes com el seu accentuat paquet econòmic, el seu canvi de to calmat i reservat en contrast amb el de Donald Trump o els canvis atmosfèrics al voltant de les minories del país són alguns dels elements que es presenten com una diferència abrupta, evident i positiva. Així, Joe Biden ha presentat, segons Edward Luce, un visible canvi de to. Tanmateix, serà la substància d'aquesta nova tonalitat una substància transformativa? En aquest punt, segons Luce, podem trobar cert debat que serà discutit en el transcurs d'aquest article. Les ambicions de Biden, en conclusió, dependran de si és capaç de desafiar la història.

The Guardian Were Joe Biden's first 100 days in office a success? Our panel's verdict

L'article de *The Guardian* analitza els primers 100 dies del President Biden des de diferents aspectes per mitjà d'un panel d'experts format per Kate Aronoff, Simon Balto, Moira Donegan, Jill Filipovic, Geoffrey Kabaservice i Bhaskar Sunkara. En un primer comentari es valoren les noves polítiques que l'administració Biden està implementant per lluitar contra el canvi climàtic. En comparació amb les polítiques agressives que l'ex President Trump va anar aplicant o revertint durant el seu mandat, els experts consideren que és un gran pas cap a una millora exponencial. No seran suficients, de moment, per poder contribuir a la millora de l'ecosistema mundial però el president està compromès en dur a terme unes polítiques molt més respectuoses amb el medi ambient. També subratllen l'actuació molt eficaç de la nova administració en relació amb el procés de vacunació contra la COVID-19. Pel que fa al tema de la immigració, durant el mandat de Trump tots vam ser testimonis de l'agressivitat de les seves polítiques. En canvi, Biden s'aproxima més a les polítiques de la presidència d'Obama. Els experts consultats argumenten que les expectatives sobre el mandat del president eren *a priori* molt baixes, però que el nou president ha aconseguit sorprendre la majoria dels analistes amb el progressisme de les seves polítiques. En definitiva, Jill Filipovic incideix en que les polítiques de Biden son clarament un retorn a l'era Clinton.

The Conversation Biden gives Congress his vision to 'win the 21st century' - scholars react

Amb motiu dels seus primers 100 dies de mandat, el president nord-americà Joe Biden va pronunciar un discurs al Congrés, sota la presidència d'un duo històrics compostat per dues dones: la vicepresidenta Kamala Harris i la presidenta de la cambra, Nancy Pelosi. La revista *The Conversation* ha demanat a tres acadèmics que donessin la seva opinió sobre discurs de Biden, que va començar amb un relat dels èxits de la seva administració durant els seus primers 100 dies i va acabar amb la seva crida a la unitat perquè els Estats Units puguin complir la seva promesa. Per a Karrin Vasby Anderson, professora de comunicació a la Universitat de Colorado, el discurs de Biden suposa un retorn a la normalitat. Destaca que Biden va promoure els valors familiars d'optimisme, èxit i excepcionalitat nord-americans i va proposar una llista de polítiques més ambiciosos que qualsevol altra des que Lyndon B. Johnson va optar pel concepte de "Great Society". Ivory A. Toldson, professora de psicologia a la Universitat de Howard assenyala que l'esperit i el to de Biden suggereix que es considera un defensor de les institucions d'educació superior que acullen estudiants amb baixos ingressos i col·lectius històricament subrepresentats. Finalment, Veronika Dolar, professora d'Economia a la SUNY Old Westbury apunta que la mobilitat social fa dècades que decaïent als EUA. Mentre que la gran majoria dels nord-americans nascuts a les dècades de 1950 i 1960 guanyaven més que els seus pares, tot just la meitat dels *Millennials* poden dir el mateix, En aquest sentit, el Pla de Famílies Americanes presentat per Biden, d'1,8 bilions de dòlars, pretén invertir aquesta situació. Considera que el preu és elevat i que es trigarà a veure'n el rendiment, però nombrosos estudis han demostrat que aquest tipus d'inversions són la millor manera de promoure el creixement econòmic i la mobilitat social a llarg termini.

Financial Times How Biden stacks up against his predecessors

Els primers 100 dies de Joe Biden en el càrrec han estat marcats per una onada d'ordres executives i l'aprovació del paquet d'estímul COVID-19 de 1,9 bilions de dòlars, la qual cosa ha portat nombrosos analistes a fer una comparació inevitable amb les accions contundents que va dir a terme Franklin Roosevelt per remodelar el govern dels Estats Units en els seus famosos 100 dies de 1933. Dins d'aquest marc, *Financial Times* analitza i compara aquest primer balanç de Joe Biden amb el dels seus predecessors. Destaca que Biden ha endegat més accions presidencials, que inclouen ordres executives, memòries presidencials i proclamacions, que qualsevol altre president post-Roosevelt. També crida l'atenció que el president hagi activat 4.000 llocs de treball de càrrecs polítics al govern dels Estats Units, dels quals aproximadament 1.200 requereixen confirmació al Senat. Cent dies després de la seva presa de possessió, el grau de satisfacció dels ciutadans respecte de Biden se situa en el 57%, un percentatge que es manté essencialment inalterat des de la seva investidura. Cal subratllar que l'aprovació està molt polaritzada: 94% entre els demòcrates i només 11% dels republicans sí. Una situació contrària, doncs, al missatge d'unitat que Biden va invocar en el seu jurament de presa de possessió. Finalment, els consumidors nord-americans són més optimistes des que Biden és president, animats per l'èxit de la campanya de vacunació

massiva contra la COVID-19, l'arribada d'estímuls governamentals al consum i la creació de molts llocs de treball gràcies en part a l'impuls fiscal.

Foreign Policy

Jeremy Shapiro Biden's Everything Doctrine

Els primers discursos de Joe Biden sobre política internacional han presentat una gran quantitat de metes innovadores i progressistes, les quals tenen l'objectiu de prioritzar la democràcia, els drets humans i les classes treballadores. En el present article de *Foreign Affairs*, Jeremy Shapiro discutirà el nou projecte de Biden i oferirà una vista sobre els reptes i obstacles aquest presenta, sobretot pel que fa a les tensions entre governança global i polítiques progressistes enfocades en les classes treballadores. Durant el transcurs de l'article, Shapiro ens oferirà exemples que evidencien la impossibilitat de reconciliar un discurs utòpic de governança global que, alhora, vetlli per la democràcia i la igualtat interna del propi país sense haver de fer sacrificis ni trobar tensions. Les ambicions i grandiloqüències presentades per Biden, segons l'autor, no són sostenibles; les polítiques de l'administració de Biden haurien d'esforçar-se a ser més honestes i concretes, tot evitant clixés, sinó, el president corre el risc de quedar-se atrapat entre promeses excessives. En definitiva, diu Shapiro, Biden ha de ser capaç d'escollir d'una manera concreta cap a on es vol dirigir: cap a una governança global de caire tradicional o cap a la reconexió entre les polítiques internacionals i les necessitats concretes del públic americà des d'una perspectiva més honesta i concreta. La pregunta és: cap a on es dirigirà?

Susi Dennison Sinais de retoma: perspectiva transatlàntica sobre os primeiros 100 dias de Biden

L'autora es planteja en aquest article el dilema al qual han de fer front els líders europeus: sense una estratègia eficaç de política exterior per gestionar les conseqüències geopolítiques del *Green Deal* limiten la contribució del bloc europeu als objectius globals. A més, els temors sobre la transició cap a una economia baixa en carboni, que acabaria restant competitivitat a les empreses europees, poden deteriorar la voluntat política d'aplicar el paquet de mesures. Això, al seu torn, decebria els ciutadans europeus, que en successives eleccions han deixat clar que esperen que els seus líders estiguin preparats per afrontar la crisi climàtica. En darrer terme, els dirigents europeus no tenen més remei que trobar la voluntat política d'aplicar el *Green Deal*, i per a això han de demostrar que aquest es recolza en una sòlida estratègia de política exterior. Ara que es compleixen els 100 primers dies de la presidència de Joe Biden, els líders europeus han de reflexionar sobre la seva actuació sobre la nova relació transatlàntica. També si han aprofitat la tornada dels Estats Units al compromís global i han demostrat que el seu objectiu és el lideratge conjunt i no limitar-se a seguir als Estats Units.

Nahal Toosi Biden's first 100 days in foreign policy are hamstrung by Trump's last 100

Trump va ser el primer president nord-americà en trencar la regla no escrita de no promoure accions de certa importància pel país en els últims dies al capdavant del seu càrrec, no solament això sinó que va intentar emmanillar al president electe Joe Biden. En qüestió de dies l'administració Trump, a través de la re-inclusió de Cuba a la llista de països que promocionen el terrorisme, va volatilitzar dècades d'acostament diplomàtic entre els dos països; danyant greument la credibilitat internacional nord-americana. Ara bé, aquest moviment d'última hora no ha sigut el principal causant del canvi de percepció internacional envers la credibilitat nord-americana, sinó que ha sigut un moviment més que se suma a la llarga llista de canvis que la política exterior dels Estats Units ha patit sota l'administració Trump, una llista que inclou entre altres la política contra l'admissió de refugiats, el canvi de to en les negociacions amb l'Iran o la pressió exercida a la Xina. L'administració Biden durant els seus primers dies de mandat ha intentat revertir, encara que infructuosament, algunes d'aquestes mesures adoptades durant la passada candidatura. Un exemple pot ser la confusió que es va crear a partir del anunci del nombre anual de refugiats admesos aquest primer exercici, que va obligar al secretari de premsa a retractar-se i prometre una xifra superior després d'observar les reaccions dels activistes més progressistes. En definitiva, el llegat que deixa el president Donald Trump representa un autèntic camp de mines per l'administració Biden i que, com s'ha pogut observar en durant els 100 primers dies del president demòcrata al capdavant del país, es necessitarà temps i paciència per revertir la situació.

Walter Shapiro Joe Biden's Bold Defense of American Democracy

En el seu primer discurs conjunt al Congrés, el president Biden es va pronunciar contra les forces que amenacen els valors democràtics i des del punt de vista de l'autor, això pot ser això el que defineixi el seu llegat. Aquesta insistència en els valors democràtics, més que cap altra cosa, pot garantir a Biden un lloc a la història nord-americana. L'equip del president havia publicitat la intervenció de Biden com el discurs dels "Cent dies" en al·lusió a Franklin Roosevelt, que va utilitzar per primera vegada la frase a l'inici del seu mandat presidencial el 1933, fent referència als 100 dies de Napoleó des del retorn de l'illa d'Elba fins a la derrota final a Waterloo. Biden també ha derrotat un president que degotava de menyspreu per la democràcia i desitjava assumir poders dictatorials. L'atac al Capitoli va ser per a Biden un esdeveniment com Pearl Harbor o l'11 de setembre, un moment decisiu que va definir el tipus de president que volia ser. Biden sap que el punt fonamental de la seva presidència és convèncer la majoria dels nord-americans que es pot confiar en les normes democràtiques fins i tot en un context on es produeixen les crisis més devastadores.

Financial Times Biden's 100 days: hawkish approach to China stokes Beijing frictions

En els seus primers 100 dies en el càrrec, Biden ha aplicat sancions a la Xina per reprimir el moviment pro-democràtic de Hong Kong, perseguir els uigurs a Xinjiang i organitzar maniobres militars prop de Taiwan. Segons *Financial Times*, el que ha estat intentant fer l'equip de Biden és establir una nova normalitat en la relació en què els líders de Pequín han d'entendre que hi haurà friccions i que la pressió xinesa sobre els EUA o els seus aliats i socis no farà que els Estats Units es retirin. Tot i que els aliats dels EUA han rebut amb satisfacció la decisió de Biden de tornar a comprometre's en la governança mundial, també tenen alguns recels com per exemple l'estratègia de Biden a l'Indo-Pacífic, al seu parer massa centrada en la seguretat, i no prou en l'economia. En aquest sentit, és poc probable que Biden s'uneixi a grans pactes comercials a causa de la pressió política interna i la seva opinió que la política exterior ha d'ajudar a la classe mitjana nord-americana. No està clar però que l'estratègia de política exterior centrada en els interessos de la classe mitjana serà compatible amb l'enfocament comercial i d'inversió que desitgen la majoria d'aliats i socis nord-americans a Àsia. Finalment, la dinàmica política d'ambdós països també suggereix que pot passar un temps abans que Washington i Pequín arribin a una distensió. El novembre de 2022, Biden enfrontarà unes eleccions de mig mandat difícils de guanyar. A l'octubre o novembre de 2022, Xi haurà de gestionar un difícil Congrés del Partit Comunista de cara a garantir una reelecció per cinc anys més. Fins que no es produeixin aquests dos esdeveniments polítics, és possible que no hi hagi molt marge de compromís.

Thomas Wright Biden's Misstep in India

Durant les últimes setmanes, l'Índia ha estat a primera plana dels debats mediàtics a causa del desbordament sanitari que pateix arran de la COVID-19. Aquest fet, lluny de quedar en un problema intern del país, transcendeix a la política global i a les diplomàcies pandèmiques internacionals. En aquest article a *The Atlantic*, Thomas Wright elaborarà una anàlisi crítica sobre la gestió diplomàtica dels Estats Units de Joe Biden al voltant del gravíssim descontrol de l'Índia. La gestió de la política exterior liderada per Biden ha estat marcada, segons Wright, per múltiples errors importants. En un primer moment, el president va apostar per mantenir les ordres executives de Trump que impedièren les exportacions de vacunes i matèries primeres reforçar la política interna, per tal de demostrar una estratègia de "primer els de casa". Una vegada el mateix país estigués equilibrat, passaria a la política exterior per exercir un paper de lideratge mundial de la pandèmia. Tanmateix, com apunta Wright, la COVID-19 és imprevisible, l'onada massiva del virus a l'Índia ha canviat radicalment el context estratègic de Biden; ha evidenciat la inviabilitat del pla proteccionista de base i ha derivat en nombroses crítiques sobre l'administració del president. Aquesta situació pot tenir, segons Thomas Wright, conseqüències greus sobre la política exterior de Biden i la seva estratègia de lideratge mundial, fet que l'obliga a aprendre d'aquest pas en fals; a comprometre's amb la diplomàcia pandèmica i a adaptar-se a les urgències i catàstrofes amb més rapidesa.

Lee Wolowsky Biden Has a Chance to Remedy One of Obama's Biggest Regrets

Després de la decisió de retirar completament totes les tropes nord-americanes desplegades per Afganistan el president Joe Biden té la oportunitat d'esmenar un dels majors fracassos del anterior president nord-americà dels Estats Units, Barak Obama. Aquesta oportunitat no es una altre que la desaparició del centre penitenciari de Guantánamo, un centre que resulta fortament costos ja no solament a nivell econòmic, sinó que també a nivell de reputació internacional. El motiu que va motivar la creació d'aquest centre ha desaparegut o, millor dit, ha estat reemplaçada per una complexa política exterior contra-terrorisme que no requereix de tants recursos ni tanta burocràcia. Barak Obama, en el seu moment, va comentar que el fracàs a la seva promesa de tancar el centre va ser degut a l'aprovació del congres d'un projecte de llei de despesa en defensa que, entre altres coses, restringia el trasllat de detinguts al continent nord-americà. Es per això que l'administració Biden ha donat el primer pas per la desaparició del centre negociant l'alliberament de la custòdia dels Estats Units de 6 presoners, mentre que es preveu que la resta que no puguin ser traslladats fora de la custòdia nord-americana per diferents motius, seran traslladats dintre del sistema penitenciari federal. Un sistema que, en comparació amb el cost que suposa tenir un detingut a Guantánamo, resulta un cost econòmic casi inexistent.

Moisés Naím Le terrible manque de discernement de Joe Biden face aux crises latino-américaines

En el seu article Moisés Naím critica la negligència amb la qual Washington ha tractat els seus veïns del sud des de fa dècades. Els problemes dels Estats Units sempre es consideren més greus i urgents que els d'Amèrica Llatina. Però aquesta vegada ignorar les crisis llatinoamericanes pot tenir conseqüències greus. Washington ha abandonat Amèrica Llatina durant la pandèmia fins al punt que fins i tot els seus tradicionals aliats s'han vist obligats a negociar les vacunes russa i xinesa. Per la seva banda, Moscou i Pequín aprofiten al màxim l'avantatge que els confereix el desinterès dels Estats Units. Davant d'aquesta situació, el govern de Biden s'ha limitat a advertir els seus aliats regionals que adoptar la tecnologia Huawei com a part del desenvolupament de la xarxa 5G és inacceptable. Mentrestant, la Xina distribueix milions de vacunes a la regió... Paral·lelament, a tota Amèrica Llatina, la democràcia està sent severament qüestionada. Els líders amb tendències antidemocràtiques governen no només el Brasil i Mèxic, sinó també l'Argentina, Bolívia i aviat al Perú. A Colòmbia, a poc més d'un any de les eleccions, un candidat d'extrema esquerra lidera els sondatges. En darrer terme, els Estats Units podrien perdre el seu més ferm aliat a la regió. Finalment, Naím proposa la signatura d'un acord de lliure comerç entre els Estats Units i el Brasil, al qual podrien adherir-se altres països, la qual cosa podria tenir un impacte positiu enorme sobre l'economia i la governança democràtica.

A new democratic momentum

John F. Harris Biden Just Gave the Most Ideologically Ambitious Speech of Any Democratic President in Generations

En aquest article de *Politico*, John F. Harris comenta i analitza el discurs realitzat per Biden a la sessió conjunta del Congrés on féu nombroses propostes econòmiques, polítiques del país. Harris partirà de la base que aquest discurs ha estat un dels més ideològicament ambiciosos de totes les generacions democràtiques nord-americanes. Què significa, això? Les polítiques de Biden han suposat un gir copernicà pel que fa a les dinàmiques conservadores anteriors. El president, després d'haver implementat amb fermesa múltiples mesures que han trencat amb les polítiques i estratègies de Donald Trump, considera que és el moment de realitzar una autocrítica profunda pel que fa al funcionament i accions del govern i aposta per defensar un activisme, posicionament i acció que s'allunyin de tot simbolisme o abstracció política; tenint en compte que s'està parlant de les vides de milions de persones. Biden té l'objectiu de potenciar el talent de la gent en paral·lel a la creativitat d'un govern en moviment, que adopti mesures pels múltiples reptes de la societat d'avui i que es responsabilitzi personal i fiscalment d'aquests assumptes. D'aquesta manera, les propostes de Biden han suposat una nova generació d'arguments sobre el funcionament del govern dels Estats Units. És això possible?

Alexandre Martins Empurrado pelas crises, Biden renasce como um improvável Presidente progressista

Després de mig segle predicant les virtuts del diàleg amb la dreta del partit republicà i justificant un seguit de propostes de compromís davant l'esquerra del partit demòcrata, només han passat tres mesos perquè el moderat Joe Biden s'hagi convertit en el progressista més improbable que hagi arribat a la Casa Blanca des de la dècada de 1930. Ara que es compleixen els primers 100 dies de la presidència de Biden, els partidaris del "socialisme democràtic" del senador Bernie Sanders encara dubten a acollir en el seu cercle un polític que han acostumat a considerar com un obstacle per a les ambicions del progressisme ambicions. Al cap i a la fi, fins fa uns mesos, Biden va prometre ser un president que retrocediria més ràpidament quatre anys, fins als temps anteriors a Donald Trump, més que no pas com un defensor de l'ala esquerra del Partit Demòcrata. Però tres mesos després de la seva presa de possessió queden pocs dubtes que Biden pugui ser fins i tot l'aliat ideal dels progressistes a la Casa Blanca -imperfecte i inesperadament caigut del cel- però amb un perfil que li permet orquestrar l major intervenció integral de l'Estat en l'economia nord-americana en les darreres dècades, sense haver de perdre's en constants explicacions davant de l'electorat del Partit Republicà. Les accions dutes a terme per la nova administració fins i tot han obtingut l'aprovació de la congressista Alexandria Ocasio-Cortez, una de les figures de l'ala progressista del Partit Demòcrata i partidària de Bernie Sanders a les primàries de 2020, en tant que considera que Biden ha superat les expectatives dels progressistes que n'esperaven una administració molt més conservadora.

Michael Hirsh The Most Vital 100 Days Since FDR

Segons apunten els historiadors des que Roosevelt va revertir la Gran Depressió, ningun president nord-americà ha tingut uns cent dies tant importants com Joe Biden on ha hagut de demostrar, primer, al poble nord-americà i, després, al món sencer que enmig d'una pandèmia catastròficament gestionada per l'anterior administració i múltiples contratemps, socials, econòmics o naturals, a la casa blanca hi ha un president fort capaç de donar una resposta contundent i eficaç. Aquesta contundència es va dirigir el president Joe Biden al poble americà quan després de signar aproximadament 50 ordres executives, la majoria d'elles revertint el llegat de Trump, va textualment dir "No estic fent noves lleis, sinó que estic eliminant la mala política" La majoria d'experts coincideixen que igual d'eficaç ha sigut la gestió del país en els seus primers 100 dies al poder, una gestió marcada per una vacunació massiva de la població i l'aprovació de tres paquets que sumen gairebé 6 trilions de dòlars per realçar la economia nord-americana i pal·liar els efectes de la pandèmia. Dit això, de l'exitosa gestió del país durant els primers 100 dies a determinar que el mandat de l'administració Biden serà un absolut èxit hi ha un món. Existeixen certs indicadors que preocupen i amenacen aquest èxit com per exemple, l'escàs marge que disposa en el congres o la divisió existent al senat que presagia un impediment per part del partit republicà a l'hora de tirar en davant cada instrument legal o projecte de llei. També preocupa la inacció, fins al moment, de la política exterior del país que, amb total seguretat, l'èxit dependrà directament de les negociacions amb Iran marcades pel retorn a un acord nuclear i les tensions comercials i geoestratègiques amb la Xina. A més, un altre element de preocupació que, en certa manera tornar a guardar certs paral·lelismes amb l'exitós president Roosevelt, és la creixent amenaça global del populisme, un populisme que als Estats Units queda abanderat amb el anterior president Donald Trump. No obstant, el que més preocupa a la majoria d'historiadors com Brown en una època on la nota dominant de la societat és la polarització, és la rapidesa amb la qual Biden s'ha desmarcat i ha repudiat l'administració passada ja que existeix una tendència recent que, determina que actuant d'aquesta manera només aterrar el resultat que aconseguixes és unir els teus oponents. S'ha pogut observar sota la presidència de Bush, Obama i Trump, per tant, l'especulació està servida.

La Vanguardia Biden, el heredero de Roosevelt

L'editorial de *La Vanguardia* destaca que la voluntat transformadora de Biden s'ha evidenciat d'una manera accelerada en els seus primers cent dies de mandat. L'anomenada revolució tranquil·la no deixa de ser una revolució dins dels paràmetres en els quals s'han mogut l'economia i el paper de l'Estat en les últimes dècades als Estats Units. Un dels principals objectius de Biden és plantar cara a la Xina i per això ha dissenyat l'agenda més progressista d'un president en gairebé cinquanta anys, per transformar i prioritzar el paper del Govern federal. I té pressa per fer-la efectiva ja que sap que només disposa de dos anys perquè les eleccions de mig mandat poden fer que el 2022 els demòcrates perdin escons al Congrés i amb ells la curta majoria que ara tenen, la qual cosa dificultaria molt tirar endavant les seves iniciatives. L'única comparació possible de el pla de reformes de Biden

és el *New Deal* de Franklin D. Roosevelt, ideat per treure a país de la crisi de la Gran Depressió. Ha passat gairebé un segle i un altre president demòcrata afronta també el repte de reconstruir la nació després del desastre de la COVID. No hi ha precedent d'un paquet fiscal de la mida de què proposa Biden, qui sembla tenir ben apresada la lliçó keynesiana. El president Biden veu que el capitalisme de mercat de l'era Reagan no pot reconstruir per si sol el país. Té al cap un nou *new deal*, un nou contracte social entre el Govern federal i el poble que permeti reconstruir els Estats Units i reestructurar el sistema impositiu per poder competir amb la Xina, la gran rival del segle XXI.

El Periódico Biden abraça la socialdemocràcia

L'editorial de *El Periódico* destaca que el discurs del president i els projectes dels seus 100 primers dies de mandat dibuixen un canvi de paradigma que ni Clinton ni Obama havien abordat des dels dies de Ronald Reagan. Així, tant les dimensions dels objectius enumerats pel president en educació, drets laborals, ajuda a les famílies i d'altres, com el projecte de millora d'infraestructures de tota mena ja conegut atorguen a l'Estat una iniciativa desconeguda des que a principis dels anys 80 Ronald Reagan va proclamar que «el Govern és el problema». La quantitat de la intervenció pública, sis bilions de dòlars, a finançar amb un augment dels impostos que paguen les empreses més grans i les grans fortunes, canvia per complet les bases de la fiscalitat als Estats Units en un sentit progressista i redistributiu desconegut. Si fins ara podia semblar exagerat qualificar el rumb fixat per Biden de neokeynesià, a partir d'ara sembla apropiat acceptar com a referència del que proposa el nou president, el *New Deal* de Roosevelt. Cap president en els últims 40 anys ha gosat afirmar, com ha fet Biden, que «el neoliberalisme mai no va funcionar» i encara menys, s'ha imposat l'obligació de demostrar que la democràcia funciona si el Govern funciona i «pot aportar resultats a la gent».

The Economist Joe Biden was a boring candidate. He now draws comparisons to FDR

Un tòpic recurrent de la política nord-americana consisteix a analitzar les accions dels primers 100 dies d'una nova administració i comparar-les, generalment de manera desfavorable, amb la productivitat dels primers 100 dies de la presidència de Franklin Roosevelt. L'exercici és alhora arbitrari i imperfecte: els presidents amb èxits legislatius primerencs solen ser encara més exitosos més endavant en el seu mandat, però difícilment això és una garantia de res. Fa un any, quan l'entusiasme era difícil de detectar fins i tot entre els seus més entusiastes partidaris, les comparacions amb Roosevelt haurien semblat absurdes. I, tanmateix, aquí estan. Tal com afirma David Gergen, ex-assessor de quatre presidents tan demòcrates com republicans, Biden està tenint un excel·lent inici de mandat, un dels millors des de Roosevelt. Biden busca recuperar la confiança dels nord-americans. Amb tot, *The Economist* considera que les seves propostes de política industrial, de cadenes de subministrament autosuficients i d'ocupació massiva finançada amb fons públics seran ineficients. Però la racionalitat econòmica no és el seu punt fort i les seves polítiques són el resultat d'un complicat equilibri entre la política d'esquerra liberal idealista, la precaució

centrista i el que el Congrés pot deixar passar amb vistes a la reconciliació. Els primers 100 dies de la presidència de Biden han demostrat que el nou president perseguirà aquesta filosofia de manera sorprenentment maximalista per a un suposat moderat, fins i tot amb uns marges tan escassos de control democràtic al Congrés. En definitiva, però, les immenses tasques que s'ha proposat escometre -evitar el canvi climàtic i corregir la injustícia racial- no s'acabaran en els primers 1.000 dies però ja ha fet més del que semblava possible quan va ser investit.

Javier Aroca Joe Biden: quién nos lo iba a decir

D'acord amb l'autor, Joe Biden sap quina ha de ser la seva posició en una nova versió del *New Deal* perquè té clar que la bretxa de la desigualtat creada pel trumpisme no només és dolenta per als principis democràtics i econòmics del seu país, sinó per a la pròpia existència de la democràcia nord-americana. En tot just cent dies de mandat, les ajudes als més necessitats, aturats, l'educació i al dèbil sistema de salut nord-americà s'han fet visibles després de l'intent constant de Trump d'acabar amb la tímida reforma d'Obama. Des del punt de vista fiscal, ha baixat la imposició federal a la renda dels salaris més baixos -no als rics- i ha sol·licitat a la UE i s'ha exigit a si mateix una taxació mínima global per a les grans multinacionals que viuen felïços al paradís fiscal creat per la seva pròpia potència política. Són les grans empreses i els més rics els que han de suportar una càrrega fiscal més justa, no només per sortir de la crisi sinó també per acabar amb la desigualtat que amenaça el propi sistema capitalista. Aroca considera que tant la UE com alguns dels seus estats membres, per exemple Espanya, estan fent el ridícul. En definitiva, els discursos -i la praxis- des de la seva presa de possessió s'han acostat bastant a la posició més progressista americana empenyent el trumpisme al lloc que li pertany, el de l'extrema dreta nord-americana.

Economy

David Frum The Trump Policy That Biden Is Extending

En el primer discurs a una sessió conjunta del Congrés el president Biden va anunciar una gran quantitat de ruptures amb el passat recent. Però l'autor considera que hi ha un aspecte on l'enfocament de Biden representa una continuïtat amb l'administració Trump: el pas del lliure comerç al "Buy American". Biden va parlar molt en el seu discurs sobre el repte que representa la Xina. Però la Xina, que mai no ha signat cap acord per obrir el seu mercat, té un tipus d'economia molt diferent de les nacions amb economies de mercat i d'estat de dret que han signat els acords de l'Organització Mundial del Comerç. Per consegüent, excloure Xina dels beneficis d'aquests acords és més que just. Però Biden sembla voler desfer 40 anys d'obertura del mercat que pretenia anivellar el terreny de joc per als exportadors nord-americans a l'estranger i aconseguir un millor valor per als diners de compra dels contribuents nord-americans. La política i la retòrica del "Buy American" de Biden són, a parer de l'autor, una abdicació del lideratge nord-americà en matèria de comerç.

David Ignatius Biden's American Families Plan could rewrite American politics

“El capitalisme ha de ser modificat per aconseguir crear una societat més sana, més inclusiva i que crea oportunitats per més gent” aquestes paraules recollides d'en Jaime Dimon, cap executiu de JPMorgan Chase , haurien pogut ser les paraules amb les que el president dels Estats Units, Joe Biden, anunciava davant el congrés nord-americà la nit del 28 d'abril el llançament d'un ambiciós paquet de gairebé 2 trilions de dòlars per canviar el contracte social nord-americà. Aquest nou paquet juntament amb el d'infraestructura i, el ja adoptat, paquet d'estimulació dels efectes contra el coronavirus conformaran la punta de llança de la seva agenda progressista, una agenda que nedarà a contra corrent ja que l'essència nord-americana premia als vencedors i oblida als vençuts. Per aconseguir materialitzar aquest gir que, de tenir èxit significaria un canvi sense precedents dintre de la política nord-americana, Biden ha centrat tots els esforços en el punt fort de la seva agenda, “l'economia verda”. El president nord-americà busca satisfer els seus objectius a través de la creació de llocs de treball en les noves necessitats que planteja l'indústria sostenible, però per aconseguir això el país necessita que es compleixin dues variables: (1) una injecció de capital en el sector que mantingui el lideratge mundial dels Estats Units i (2) una inversió en capital humà. De la primera, el president nord-americà pot respirar més tranquil després de l'anunci d'Apple d'expandir-se i construir nous hubs en estats controlats pels republicans, mentre que la segona es el principal objectiu que atacarà el paquet pel canvi del contracte social nord-americà que pretén impulsar el sistema educatiu dels Estats Units a través d'una forta despesa preescolar i dos anys d'universitat gratuïta.

Manuel Carvalho O exemplo que vem da América

En aquest editorial, el director del diari portuguès *Público* assenyala que si la recuperació del multilateralisme suposa un retorn a un estat de coses anterior a la presidència de Trump i el paquet d'estímul per a la recuperació post pandèmia és de manual, en canvi l'augment dels impostos sobre el capital i la renda de l'1% més ric és un pas innovador en la política dels darrers 30 o 40 anys. Afirma, doncs que el “gran govern”, compromès amb la creació de nous camins o amb la redistribució, ha tornat. Per ideologia? Potser. Però, bàsicament, per necessitat. L'huracà Trump ha demostrat que la democràcia trontolla quan l'1% dels més rics controlen el 19% de la riquesa d'un país abans d'impostos i el 50% més pobre es veu obligat a viure amb el 13%. La desigualtat, agreujada per la pandèmia, s'ha convertit en el principal enemic de la democràcia. I del propi capitalisme. Cent dies després, els Estats Units assagen camins cap a un capitalisme que intenta recuperar la seva cara humana. Les propostes de Biden encara no han estat aprovades. La tributació de les plataformes digitals encara s'ha de discutir. S'hauran de regular els paradisos fiscals. Però després d'aquest primer pas, és innegable que el drama de la desigualtat en les societats democràtiques ha guanyar un lloc de privilegi a l'agenda política. Els Estats Units tornen a donar exemples al món.

Nathaniel Rakich Biden's Betting On Public Support To Push His Agenda. Polls Show His Big Spending Packages Have It

L'aposta de Joe Biden per la despesa pública reforça la figura emergent del president demòcrata. Biden a través de l'aprovació de tres paquets massius de despesa pública: (1) 1.9 trilions de dòlars destinats a estimular l'economia a causa del coronavirus, (2) 2 trilions de dòlars destinats a impulsar la infraestructura i, finalment, (3) 1.8 trilions de dòlars destinats, entre altres, a l'atenció a la infància o preescolar. No obstant, alguns mitjans com la Fox es pregunten fins a quin punt tots els nous paquets tenen un ampli suport. Ningú dubte que el primer paquet per combatre els efectes del coronavirus gaudeix d'un ampli suport i així ho demostren totes les enquestes realitzades fins el moment. Però, pels dos altres paquets, si bé és cert que compten amb un suport majoritari de la societat americana, no representa un ampli suport. De fet, existeix una divisió d'opinions envers sobre quines reformes cal dirigir els pressupostos dels dos últims paquets adoptats. Joe Biden pretén pagar aquests tres paquets massius a través de dos altres mesures populars com són l'augment de l'impost de societats, concretament del 21% al 28%, així com, l'augment d'impostos a les grans fortunes. L'estratègia del nou president electe americà es clara: pressionar al Congrés i, especialment, al Senat a través de la implementació d'unes polítiques que gaudeixen d'un ampli suport social. El resultat segons múltiples enquestes de diversos medis com ara "Five Thirty Eight's" és clara, la majoria dels americans aproven la gestió de Biden a la Casa Blanca.

Financial Times Biden's 100 days: can the president now transform the US economy?

Una vegada complerts els 100 primers dies de l'administració Biden es pot dir que, gracies a la forta campanya de vacunació i el paquet d'1,9 trilions de dòlars per reduir els efectes de la pandèmia, s'ha complert el seu principal objectiu de recuperar ràpidament l'economia nord-americana. Ara bé, el camí que decantarà els següents passos de l'economia del país no serà de roses ja que, segons els experts, es preveu una forta resistència de Wall Street i el teixit empresarial americà. Tot i això, els demòcrates envalentits amb el suport del poble esperen aprovar dos nous paquets molt ambiciosos centrats en infraestructures i educació que suposaran un cost de gairebé 3,5 trilions de dòlars més que pretenen pagar amb la pujada d'impostos al sector empresarial i grans fortunes. Mentre els demòcrates més optimistes comparen aquestes mesures com el "New Deal", altres més moderats dubten, sobretot perquè temen que aquest pla tan radical tingui un efecte contrari i suposin un dur reves que la economia nord-americana no es pot permetre. Justament, en aquests dubtes d'alguns senadors demòcrates és on pretén atacar el partit republicà ja que els demòcrates compten amb una participació massa reduïda en les dues càmeres com prescindir del suport d'algun senador.

Natasha Korecki i Christopher Cadelago Biden embraces his inner Robin Hood

El president Joe Biden vol augmentar els impostos als més rics per redistribuir la riquesa entre la classe mitjana i els pobres. I no té por de dir-ho. En el seu primer discurs en sessió conjunta del Congrés, el nou president va anunciar noves mesures impositives i de despeses com a marc de les seves futures lluites legislatives. Els temes de la seva intervenció s'han fet ressò de la mateixa retòrica que Biden va utilitzar durant la seva campanya i durant els darrers mesos, mentre el país estava sotmès a la pandèmia i l'economia es va ensorrar. A la vegada, el seu discurs també va trencar amb el *modus operandi* de Biden al llarg de bona part de la seva carrera al Senat i, més tard, com a vicepresident: va dedicar molt pocs gestos amb el bipartidisme, potser admetent que els seus plans per sumar senadors republicans al seu pla d'infraestructures ja es consideren com a infructuosos.

Max Boot Biden isn't pursuing socialism. He's just trying to catch up with other wealthy democracies

La candidatura de Joe Biden ha estat àmpliament percebuda, sobretot des del bàndol republicà, com una iniciativa basada en doctrines socialistes que conduirà el país a un estat de fracàs absolut. Tanmateix, aquesta afirmació ha de ser inevitablement qüestionada. En article del Washington Post, el columnista Max Boot oferirà els motius pels quals considera que, en realitat, més que oferir un gir radical cap al socialisme Biden intenta assimilar-se a altres democràcies benestants i quins aspectes demostren que, en molts aspectes, encara queda un llarg camí per recórrer. En el transcurs de l'article, Boot ens oferirà les claus per demostrar com, tot i les aparences, els plans de Biden són més sensibles i modestos que revolucionaris i reformistes. La realitat, segons l'autor, és que inclús podent implementar totes les mesures, els Estats Units quedarien lluny de ser líders en qualitat de vida pel que fa a la OCDE. En definitiva, després de llegir aquest article no es podrà negar que els plans de Biden estan encarats en apropar-se una mica més al nivell de qualitat de vida d'altres democràcies; tanmateix, les seves propostes -segons Boot- no són radicals, són simplement sensibles.

Home policy

Susan B. Glasser Biden's Speech Offers an Alternative Vision for Democrats to Love

Després de mesos de distòpia i de foscor als Estats Units, sembla que les accions realitzades per Biden durant els seus primers cent dies de mandat juntament amb els discursos efectuats sobre els seus objectius polítics hagin il·luminat altra vegada noves esperances pel país. En aquest article del *New Yorker*, Susan B. Glasser fa un repàs d'aquestes noves propostes ambiciosos defensades pel nou president Joe Biden. Segons Glasser, múltiples van estar les línies d'acció proposades per Biden; sobre aquestes,

diu l'autora, s'estenia una nova utopia nord-americana en contrast amb les distòpies passades. Treball, crisi climàtica, lluita contra el racisme, armes, accés igualitari i factible a l'educació i la salut, igualtat de gènere, etc., són alguns dels aspectes que Biden va mencionar com a eixos centrals d'acció; propostes les quals convertirien la seva candidatura en una eina de transformació social econòmica. Per tant, diu Glasser, no hi ha dubte que les seves primeres decisions han estat fonamentalment diferents de les d'altres presidències, fins al punt de ser gairebé revolucionàries. Tanmateix, les paraules no ho són tot. Cal aprovar les legislacions. En aquest sentit els republicans -escèptics davant les dinàmiques de Biden- esdevenen un element clau, si bé contribueixen a la materialització de les propostes del nou president. A hores d'ara, diu Glasser, tot apunta que la realitat no serà tan utòpica; els obstacles i els reptes són evidents.

Joan Walsh Last Night Was Joe Biden's Moment. May There Be Many More

Des de les pàgines del diari progressista *The Nation*, Joan Walsh destaca que el primer discurs de Joe Biden davant del Congrés va ajuntar el *New Deal* de Franklin D. Roosevelt i la *Great Society* de Lyndon B. Johnson, a més de les bones idees d'Obama i algunes de les millors del senador Bernie Sanders, en una agenda que marca un punt d'inflexió per a la justícia racial i econòmica. Va anar més enllà de tot el que va prometre presentar-se a la presidència. El nou president també s'ha referit clarament a les dones víctimes de la violència domèstica i els homes negres assassinats per la policia, als *Dreamers*, als transgènere i als joves. A la vegada, va fer un elogi als sindicats al·legant que no era Wall Street qui havia construït el país sinó classe mitjana. L'autora considera que Biden va saber teixir arguments per a la compassió amb un to de competitivitat econòmica, parlant de les accions contra el canvi climàtic en termes de llocs de treball i invertint en feines de cura a llarg termini.

Emily Tamkin For US progressives, Joe Biden has both surprised and disappointed

D'acord amb l'autora, el president nord-americà ha superat algunes expectatives, però també s'ha quedat curt en qüestions que van des del deute dels estudiants fins a la crisi climàtica. Tot i que, Biden pot acabar sent millor president del que s'esperava, sobretot en l'àmbit intern, molts progressistes argumenten que encara no és prou bo. No volen que Biden sigui millor del que pensaven; volen que sigui el que creuen que necessiten el país i el món. Així, per exemple, en l'àmbit de la política exterior, en el qual sovint els canvis són més lents que en l'escena nacional, l'entusiasme dels progressistes està disminuint força. Biden ha trigat a reprendre les converses per tornar a fer complir l'acord nuclear amb l'Iran i, en línies generals, ha continuat la línia agressiva de Donald Trump respecte de Xina i Rússia, tot i que hi ha rumors sobre una possible cimera amb el president rus a finals d'aquest any. En definitiva, Tamkin considera que l'èxit dels propers 100 dies de Biden, del país i del món, depèn de la seva capacitat per perseguir allò que no només és popular, sinó visionari.

Dan Balz At 100 days, Biden seeks to leverage narrow majorities to reverse the Reagan era

Durant els primers 100 dies de l'administració Biden han quedat demostrades les seves intencions de donar un tomb de 180 graus envers l'economia nord-americana i el contracte o benestar social. Un canvi que, de materialitzar-se, suposarà el major canvi polític nord-americà des de fa 40 anys quan el president republicà Ronald Reagan agafà el poder. No obstant, en aquest primer tram del seu mandat la seva agenda política ha quedat eclipsada per polítiques per combatre el coronavirus, cosa que ha reforçat la seva posició, però a mesura que es va solucionant la pandèmia i l'economia nord-americana torna a créixer a nivells pròxims d'abans de la pandèmia, la seva agenda política amb la promesa del canvi social i la lluita contra les desigualtats torna al capdavant. Aquest ha sigut el principal motiu pel qual el president demòcrata ha esperat tant en abordar una sessió conjunta del congrés que, molts senadors han interpretat com una crida a la unitat del partit per poder passar a l'acció a través d'una agenda que, juntament amb els tres paquets econòmics amb un valor total de 6 trilions de dòlars, pretenen reequilibrar les prioritats de la nació. En els pròxims mesos veurem si el president Joe Biden que compta amb la franja de suport més fina en comparació amb altres predecessors pot ser capaç d'impulsar de manera efectiva un canvi tan important per l'economia nord-americana.

Jay Caruso How do Republican voters who backed Biden feel about the president now?

Després de la gestió "traumàtica" i "caòtica" de la presidència de Donald Trump, molts votants republicans van decidir recolzar a Biden en la recerca d'un partit moderat que posés un punt a terra sobre els gestos imprevisibles del que és ara expresident dels Estats Units. Han trobat el que necessitaven? En aquest article de *The Independent*, l'editor gerent del *Washington Examiner* Jay Caruso aprofundeix en aquesta qüestió i es pregunta sobre quins sentiments han aflorat les primeres accions de Biden dels votants republicans. Avui, podem dir que els votants demòcrates estan àmpliament satisfets amb les actuacions del president dels Estats Units fins a la data. Pel que fa a la banda republicana, és necessari realitzar-se un seguit de qüestions; si bé la proposta de candidatura de Biden es va presentar com a moderada, avui dia sabem que no hi ha hagut cap mesura implementada que indiqui cap tipus de moderació. Significa això un problema pels votants més conservadors? Segons Caruso, per tots aquells col·lectius que el que volien era tornar a la normalitat després de les "catàstrofes" trumpistes, no ho és del tot. Tanmateix, les polítiques de Biden anuncien mesures que poden generar conflictes entre demòcrates i republicans; el temps dirà si la presidència de Joe Biden tindrà el mateix suport a partir de l'any 2024.

Michelle Cottle Biden Underpromises, Overdelivers

Biden va assumir el càrrec sota quatre reptes majúsculs com són una pandèmia, incertesa

econòmica, el canvi climàtic i la injustícia racial; quatre reptes que es van agreujar a través de la política nefasta de l'anterior administració. Definir els primers 100 dies de l'administració Biden com a brillants seria pecar de positivisme, per contra s'ha li ha de donar crèdit que ha sabut respondre a les necessitats que plantejava el moment de manera eficaç i contundent. Gracies a una campanya de vacunació massiva i un paquet de casi 2 trilions de dòlars per impulsar l'economia i pal·liar els efectes de la pandèmia va aconseguir guanyar-se el suport de la majoria de la societat nord-americana. Per contra, ha tingut diversos problemes, sobretot, en matèria de política exterior per "culpa" d'una gestió nefasta heretada de la immigració o la sorprenen noticia de recolzar la retirada de les tropes a Afganistan. El punt fort de Joe Biden ha sigut mantenir-se en un perfil baix, allunyat dels espectacles públics o missatges través de les xarxes socials saltant-se tots els protocols històrics de la presidència nord-americana com si va fer el seu predecessor, Donald Trump. Per tot això, les enquestes situen que la majoria de la societat nord-americana aprova la gestió inicial de l'administració Biden, tot i que amb una marge no molt gran encara que suficient.

John Lawrence You Don't Actually Need to Reach Across the Aisle, Mr. Biden

L'ex cap de gabinet de la president de la Cambra de representants, Nancy Pelosi, analitza críticament la primera intervenció del president Biden a una sessió conjunta del Congrés des del punt de vista del seu compromís de treballar amb els republicans. Tot i considerar que és bo tractar de trobar un terreny comú, afirma que insistir en el bipartidisme, atesa la gran divisió política existint en matèria de recuperació econòmica, reforma fiscal, canvi climàtic i assistència sanitària, no pot fer més que portar a un bloqueig o a accions diluïdes i ineficaces. Després de la Segona Guerra Mundial, la formulació de polítiques bipartidistes es va convertir en la norma perquè les divisions ideològiques d'ambdós partits (per exemple, hi havia nombrosos republicans liberals que donaven suport als drets civils) obligaven a aliances entre partits. D'altra banda, no existia una línia de divisió clara entre republicans i demòcrates ja que durant bona part del segle XX, els partidaris de la reforma política, l'ecologisme i els drets civils es podien en ambdós partits. Però ara les circumstàncies han canviat i el bipartidisme s'ha convertit en una mena de fantasma de la política nord-americana. També els partits han canviat radicalment (ara hi ha molt pocs republicans liberals o demòcrates conservadors) i aquesta transformació ha buidat l'espai de centre de la política nord-americana.

Anita Kumar Biden's 100 days has gone smoothly. Does the summer curse await?

Joe Biden té plans ambiciosos per als seus propers 100 dies de mandat, amb l'esperança de poder engegar un parell de paquets històrics de despesa, però l'article de *Politico* adverteix que això només serà possible si la tradicional maledicció estival no fa descarrilar els seus plans com sempre ho ha fet per als seus predecessors. En el seu primer discurs davant del Congrés va presentar els seus èxits, definits en gran part per la lluita contra la COVID-19,

incloent-hi la campanya de vacunació i l'aprovació d'un paquet d'ajudes, l'*American Rescue Plan*. A partir d'ara, Joe Biden haurà de negociar amb el Congrés tant l'*American Jobs Plan* com l'*American Family Plan*, que representen una despesa conjunta de 4 bilions de dòlars en total, des de la construcció de carreteres i ponts fins a programes específics en l'ensenyament preescolar i les guarderies. En aquest context, els assessors de Biden afirmen que s'ha beneficiat d'un conjunt de circumstàncies úniques. Els impactes de la pandèmia han estat tan devastadors que de moment la seva presidència està sent jutjada en gran mesura per la resposta que hi està donant. Però això no continuarà indefinidament i pot ser que aquí és on sorgeixin els problemes. Per exemple, les enquestes ja mostren el seu índex d'aprovació és més baix en dues qüestions que la Casa Blanca s'ha vist obligada a tractar rutinàriament: les armes i la immigració. En darrer terme, la situació continuarà a complicar-se a mesura que s'apropin les eleccions de mig mandat i s'iniciïn els moviments de cara a la propera carrera presidencial.

Ezra Klein 100 Days of Big, Bold, Partisan Change

Des de les pàgines del *New York Times*, el columnista d'opinió Ezra Klein publica un article crític amb els suposats beneficis de les polítiques i preses de decisions bipartidistes en el context nord-americà actual i defensa la necessitat i les oportunitats que presenta establir dinàmiques partidistes i atrevides per la transformació de la societat. La defensa del bipartidisme prové de la difusió de la idea que el funcionament estable i positiu d'una nació dividida on ningú té les veritats absolutes ha de reflectir les idees de tots els bàndols. Tanmateix, segons Klein, el govern bipartidari no ha donat lloc a una legislació inclusiva amb les millors idees d'ambdós republicans i demòcrates, més aviat tot el contrari. Les idees que fan coincidir els dos bàndols i cooperar són mínimes i poc transformadores; a més, segueix Klein, quan la legislació és tan difícil d'aprovar a causa dels mals entesos, la política esdevé una batalla per la identitat i no una batalla per la política. En canvi, diu l'autor, la governança partidista esdevé una oportunitat d'oferir les millors idees d'ambdós bàndols a la llei i el públic pot jutjar sobre els resultats, quelcom que és molt millor que l'ambigüitat existent avui. El bipartidisme priva la capacitat de govern, per això, en definitiva, cal atrevir-se i optar pel partidisme.

Eugene Daniels i Christopher Cadelago The misunderstood first 100 days of Kamala Harris

Una altre gran reflexió que deixen els primers 100 dies de l'administració Biden és que la figura de la vicepresidenta Kamala Harris segueix sent un punt de conflicte. Des de dintre de la pròpia administració demòcrata cada cop són més les veus que qüestionen el "modus operandi" de l'actual vicepresidenta, massa centrada en salvaguardar i ampliar la confiança que Biden ha dipositat en ella. Tot va començar quan Joe Biden va plantejar-se nomenar-la com a vicepresidenta i aquesta tenia un seguici d'aliats demòcrates en contra d'aquesta, bé fos per por a que pogués arribar a eclipsar el propi president o bé, per por a que es poses les seves pròpies prioritats per sobre de les del líder del partit demòcrata. A partir d'aquest moment, Harris va començar una campanya d'aproximament a Biden que sembla que no

només no ha finalitzat, sinó que s'ha convertit en la principal prioritat de la vicepresidenta demòcrata. Ara bé, sembla que aquesta política de discreció de la vicepresidenta ha obtingut els seus fruits, segurament no per projectar-se com a una seria candidata a la presidència de la casa blanca ja que, com s'ha comentat, sembla que està més preocupada per guanyar-se el favor del president que per assegurar-se d'un comitè polític fort que la recolzi en el seu estatus polític a llarg termini, sense comptar les seves característiques racials segueixen despertant un mar de discussions entre la societat nord-americana, però si que ha aconseguit tenir un rol molt important en la presa de decisions dintre de l'actual administració, fins el punt de gestionar personalment encàrrecs polítics com les negociacions sobre la immigració del Triangle del Nord a Amèrica Central

Mark Perry How Biden Will—and Won't—Battle the Pentagon

L'article de *Foreign Policy* analitza les relacions del nou president nord-americà amb el Pentàgon i argumenta que dins l'estament militar, el president Joe Biden es defineix no tant per qui és, sinó per qui no ho és, és a dir, per no ser Donald Trump. La diferència entre Biden i Trump no és que Biden tingui prevenció a enfrontar-se als militars, al contrari. Durant dècades, el seu tracte amb els militars ha estat marcat per la insistència en demostrar que no l'intimidien. Però el nou president segueix sent en gran mesura un misteri per als militars, la qual cosa s'explica pel fet que al llarg dels 36 anys que Biden va servir al Senat dels Estats Units, la seva experiència amb els nivells superiors dels militars ha estat incidental. D'altra banda, Biden conserva els temors que va expressar durant els seus anys com a vicepresident d'Obama: que un president sense experiència pugui veure's influït indegudament per la mentalitat sempre confiada i amb poc matisos de l'exèrcit i que, al final, el president pugui ser manipulat per l'estament militar.

Climate change

Joe Biden 9 key elements of Joe Biden's plan for a clean energy revolution

En la mesura que Donald Trump ha passat la seva presidència ignorant els experts i els científics, invertint els esforços de l'Administració Obama-Biden per fer front al canvi climàtic, abandonant les comunitats i els treballadors i bloquejant els estats i les ciutats que intenten liderar la lluita contra el canvi climàtic, des del primer dia l'administració Biden ha mostrat la seva voluntat d'actuar de manera immediata i ambiciosa, articulant la seva política mediambiental al voltant de nou elements clau: 1) Mesures executives no només per revertir tot el dany que Trump ha causat, sinó anar més enllà i més ràpidament; 2) Col·laborar amb el Congrés per promulgar aquest mateix any una legislació que, al final del mandat, hagi posat les bases per un camí irreversible per aconseguir zero emissions a tota l'economia com a màxim el 2050; 3) Mobilitzar tots els estats del món per dur a terme accions urgents; 4) Fer una inversió històrica en energia neta i innovació de més de 400.000 milions de dòlars en deu anys; 5) Accelerar el desplegament de tecnologia neta a tota l'economia nordamericana; 6) Fer de la justícia ambiental una prioritat a totes les

agències federals; 7) Responsabilitzar i fer pagar les empreses i indústries contaminants; 8) Crear 10 milions de llocs de treball de classe mitjana i ben remunerats en l'àmbit de la lluita contra l'emergència climàtica; i 9) Complir l'obligació contreta envers les comunitats i els treballadors que han arriscat la seva vida de produir combustibles fòssils.

The Economist Joe Biden asserts America's role in the fight against climate change

Durant la primera reunió de líders de la cimera internacional celebrada el 22 d'abril de 2021 el president dels Estats Units Joe Biden va anunciar el retorn dels Estats Units als acords de París. No només això, sinó que es va comprometre a reduir les emissions de diòxid de carboni del país entre el 50% i el 52% respecte els nivells de 2005 cap a finals d'aquesta dècada. Amb aquesta ambiciosa declaració Joe Biden va trencar amb 4 anys de polítiques americanes envers al canvi climàtic que, sota el lideratge de Donald Trump, brillaven per la seva absència. No obstant, hi ha cert escepticisme envers a la promesa americana donada la divisió política existent en el país que dificulta l'aprovació per part del senat americà de qualsevol legislació. A més, l'història no parla a favor dels Estats Units on la credibilitat americana ja s'ha vist malmesa en diverses ocasions. Els experts apunten que amb l'adopció d'aquest objectiu els Estats Units declaren obertament les seves intencions de liderar la revolució de les energies renovables, una competició que fins al moment lidera la Xina a través de la reducció progressiva del ús del carbó prevista en els propers anys. En definitiva, un nou repte per certificar que els Estats Units no estan disposats a perdre l'hegemonia mundial.

Piper McDaniel The Top 11 Climate Actions of Joe Biden's First 100 Days

L'article considera que els primers 100 dies de mandat de Joe Biden constitueixen un esforç sense precedents per lluitar contra la major amenaça a la qual ha de fer front la humanitat. En efecte, la presidència de Biden coincideix amb l'estret marge de temps del qual disposem per actuar i el nou president ha respost convertint la preocupació pel clima en la pedra angular del seu programa, unint els objectius mediambientals amb la recuperació de post pandèmia, el desenvolupament d'infraestructures i la seguretat internacional. D'entre les seves accions, l'autor destaca el retorn dels EUA a l'acord climàtic de París, comproment-se amb l'objectiu de mantenir l'escalfament global a menys de 2 graus centígrads; l'ordre executiva que prioritza la protecció del medi ambient, l'aire i l'aigua, la disminució de l'ús de productes químics i pesticides, la rendició de comptes dels contaminants, la reducció dels gasos d'efecte hivernacle i la lluita contra el canvi climàtic; l'ordre executiva que subratlla la importància de donar als departaments i agències executives flexibilitat per utilitzar una acció reguladora sòlida per abordar les prioritats nacionals, atès que aquesta ordre fa retrocedir les polítiques de l'era Trump que limiten les normatives; l'elaboració d'un memoràndum executiu que recomana al govern federal que segueixi els criteris de la ciència, requereix revisar i reformar les polítiques existents per garantir que es basin en evidències i desincentivi la interferència política inadequada en la

investigació i les conclusions científiques; la creació d'un consell consultiu presidencial sobre ciència, tecnologia i innovació encarregat d'informar les polítiques públiques relacionades amb l'economia, l'empoderament dels treballadors, l'educació, l'energia, el medi ambient, la salut pública, la seguretat nacional i nacional, l'equitat racial i altres temes; l'ordre executiva que posiciona la crisi climàtica al centre de la política exterior i interior i de la seguretat nacional, amb l'objectiu de portar els Estats Units a emissions zero de carboni; l'ordre executiva que obliga a revisar els impactes del canvi climàtic sobre la migració, la seguretat nacional i la política internacional; la creació d'un grup de treball sobre innovació climàtica per reforçar el progrés dels Estats Units en matèria d'energia verda i altres iniciatives sobre el clima. També va destinar 100 milions de dòlars a investigació i desenvolupament innovadors per millorar la resistència climàtica; i la signatura de l'*American Rescue Plan Act*, un projecte de llei d'alleujament de la pandèmia que inclou fons per a l'actualització del sistema d'aigua, suport financer per a reguladors locals i infraestructures públiques.

Zack Colman et al. The U.S. is back on climate. Now what?

El canvi climàtic és un dels problemes més urgents i importants de la societat actual. Els cent primers dies de la presidència de Joe Biden als Estats Units han respost -a diferència del seu antecessor- a la demanda climàtica; Biden ha demostrat un compromís evident per aconseguir pal·liar la contaminació i l'emissió de gasos nocius en les pròximes dècades. En aquest article, els autors realitzen un seguit d'apunts generals sobre l'objectiu energètic i climàtic des d'una perspectiva econòmica i geopolítica. Segons els autors, la present etapa política dels Estats Units liderada per Biden té l'objectiu de presentar mesures legislatives que converteixin el govern en una veritable màquina de reducció d'emissions, generant alhora nous compromisos amb economies principals com el Canadà, Japó o Corea del Sud. No hi ha cap dubte que, en conseqüència, Biden vol liderar el món en termes climàtics. Tanmateix, segueixen, aquestes noves línies d'actuació presenten múltiples obstacles, com per exemple, les relacions turbulentes amb la Xina, la qual sembla que no està gaire compromesa amb l'objectiu climàtic proposat per Biden. Sigui com sigui, el debat sobre el clima i el canvi climàtic, recorden els autors, no és només una qüestió d'oratòria; el domini de la tecnologia té un paper determinant en el lideratge mundial. D'aquesta manera, l'Administració Biden té l'objectiu d'impulsar avenços i configurar la direcció del mercat invertint en recerca i desenvolupament; tot i això, no li falten competidors. Qui liderarà el canvi?

Heather Hansman What Biden's Done for the Climate in His First 100 Days

A les poques hores d'haver prestat jurament, el president Biden va signar una sèrie d'ordres executives destinades al medi ambient. Així, els Estats Units es van tornar a unir a l'Acord de París, es va cancel·lar el gasoducte Keystone XL i el nou govern es va comprometre a mantenir la justícia ambiental. En dies posteriors el nou president va anar revocant una sèrie d'ordres de l'era de Trump que el seu equip va considerar incompatible

amb la ciència i la salut pública, incloses les normes de Trump que van obrir la via i accelerar la perforació en terrenys federals i una ordre de Trump que disminuïa el poder de la Llei nacional de política ambiental, que garanteix que es tenen en compte els impactes ambientals en qualsevol projecte federal. També va establir un grup de treball sobre el clima dins del Departament de l'Interior que, entre altres coses, incorporarà el cost social del carboni a la feina del departament. Però els dies passen ràpid i molts plans i polítiques encara estan en procés. El més significatiu, en tant que tindrà un impacte enormes sobre la vida quotidiana dels ciutadans, és el compromís del president de reduir el 2030 les emissions de gas a les cases dels Estats Units a un 50% per sota dels nivells del 2005. L'article destaca que els EUA disposen de la tecnologia per arribar a aquests objectiu i que per tant tot és ara qüestió de finançament i de voluntat política. Aquests plans que s'acaben d'esmentar s'incorporen, en part, al pla d'infraestructures de 2,65 bilions de dòlars que el president Biden va proposar al març, i que inclou finançament per a vehicles elèctrics, una xarxa elèctrica renovada, investigació climàtica i molt més. És un pla ambiciós i car, però Biden considera que és una manera de reparar al mateix temps els danys causats a l'economia i al clima.